

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 marca 2010 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Cour de cassation — Francja) — Google France SARL, Google Inc. przeciwko Louis Vuitton Malletier (C-236/08), Viaticum SA, Luteciel SARL (C-237/08), Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin, Tiger SARL (C-238/08)

(Sprawy połączone od C-236/08 do C-238/08) ⁽¹⁾

(Znaki towarowe — Internet — Wyszukiwarka — Reklama kontekstowa („keyword advertising”) — Wyświetlanie według słów kluczowych odpowiadających zarejestrowanym znakom towarowym linków do stron konkurentów właścicieli tych znaków lub do stron, na których oferowane są podrabiane towary — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 5 — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 9 — Odpowiedzialność podmiotu świadczącego usługi wyszukiwania — Dyrektywa 2000/31/WE („dyrektywa o handlu elektronicznym”))

(2010/C 134/02)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Google France SARL, Google Inc.

Strona pozwana: Louis Vuitton Malletier (C-236/08), Viaticum SA, Luteciel SARL (C-237/08), Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin, Tiger SARL (C-238/08)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation — Wykładnia art. 5 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 5 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21

grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1), art. 9 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) oraz art. 14 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 178, s. 1) — Pojęcie używania znaku towarowego i prawa przysługujące właścicielowi znaku — Podmiot świadczący usługi płatnego odsyłania w Internecie, który nie reklamuje własnych towarów lub usług, lecz udostępnia reklamodawcom słowa kluczowe odtwarzające lub imitujące zarejestrowane znaki towarowe i organizuje, na podstawie umowy o odsyłaniu, uprzywilejowane wyświetlanie według tych słów kluczowych linków sponsorowanych do stron, na których oferowane są towary podrabiane — Warunki wyłączenia odpowiedzialności podmiotu świadczącego usługi przechowywania informacji przekazanych przez usługobiorców

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 1 lit. a) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych i art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego jest uprawniony do zakazania reklamodawcy reklamowania według słowa kluczowego identycznego z tym znakiem, które ów reklamodawca wybrał bez zgody wspomnianego właściciela w ramach usługi odsyłania w Internecie, towarów lub usług identycznych z towarami lub usługami, dla których rzeczony znak został zarejestrowany, jeżeli reklama ta nie pozwala lub z trudnością pozwala przeciętnemu internaucie na zorientowanie się, czy towary lub usługi, których ona dotyczy, pochodzą od właściciela znaku lub z przedsiębiorstwa powiązanego z nim gospodarczo, czy też przeciwnie, od osoby trzeciej.
- 2) Podmiot świadczący usługę odsyłania, który przechowuje oznaczenie identyczne z danym znakiem towarowym jako słowo kluczowe i organizuje na jego podstawie wyświetlanie reklam, nie używa rzeczowego oznaczenia w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 dyrektywy 89/104 lub art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94.

3) Artykuł 14 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym), należy interpretować w ten sposób, że ustanowiona w nim zasada ma zastosowanie do podmiotu świadczącego usługę odsyłania w Internecie, jeżeli przy świadczeniu swych usług usługodawca ten nie odgrywa czynnej roli, która mogłaby sprawić, że będzie on posiadał wiedzę o przechowywanych informacjach lub miał nad nimi kontrolę. Jeżeli wspomniany usługodawca nie odgrywa takiej roli, nie może być on pociągnięty do odpowiedzialności za treść przechowywanych przez siebie na żądanie reklamodawcy informacji, chyba że powziąwszy wiadomość o bezprawnym charakterze tych informacji lub działalności reklamodawcy, nie podjął niezwłocznie odpowiednich działań w celu usunięcia wspomnianych informacji lub uniemożliwienia dostępu do nich.

(¹) Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Die BergSpechte Outdoor Reisen und Alpenschule Edi Koblmüller GmbH przeciwko Günter Guni, trekking.at Reisen GmbH

(Sprawa C-278/08) (¹)

(Znaki towarowe — Internet — Reklama kontekstowa („keyword advertising”) — Wyświetlanie według słów kluczowych identycznych ze znakami towarowymi lub do nich podobnych linków do stron konkurentów właścicieli wspomnianych znaków — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 5 ust. 1)

(2010/C 134/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Die BergSpechte Outdoor Reisen und Alpenschule Edi Koblmüller GmbH

Strona pozwana: Günter Guni, trekking.at Reisen GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r.

mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1) — Zastrzeżenie oznaczenia podobnego do znaku towarowego lub identycznego z nim u usługodawcy prowadzącego wyszukiwarę internetową celem spowodowania automatycznego wyświetlenia się na ekranie, w wyniku wpisania tego oznaczenia jako słowa wyszukiwania, reklamy towarów lub usług identycznych z towarami lub usługami, dla których dany znak towarowy został zarejestrowany, lub do nich podobnych („keyword advertising”) — Kwalifikacja takiego używania znaku jako używania, którego właściciel tego znaku może zakazać

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego jest uprawniony do zakazania reklamodawcy reklamowania według słowa kluczowego identycznego ze wspomnianym znakiem lub do niego podobnego, które ów reklamodawca wybrał bez zgody tego właściciela w ramach usługi odsyłania w Internecie, towarów lub usług identycznych z towarami lub usługami, dla których rzeczony znak został zarejestrowany, jeżeli reklama ta nie pozwala lub z trudnością pozwala przeciętnemu internaucie na zorientowanie się, czy towary lub usługi, których ona dotyczy, pochodzą od właściciela znaku lub z przedsiębiorstwa powiązanego z nim gospodarczo, czy też przeciwnie, od osoby trzeciej.

(¹) Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Ischia — Włochy) — Rosalba Alassini (C-317/08) i Filomena Califano przeciwko Wind SpA (C-318/08), Lucia Anna Giorgia Iacono przeciwko Telecom Italia SpA (C-319/08) oraz Multiservice Srl przeciwko Telecom Italia SpA (C-320/08)

(Sprawy połączone C-317/08 do C-320/08) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Zasada skutecznej ochrony sądowej — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/22/WE — Usługa powszechna — Spory pomiędzy użytkownikami końcowymi i dostawcami — Obligatoryjna próba pojednania pozasądowego)

(2010/C 134/04)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Ischia